

УДК 61:368.021.28]:34(091)

О.В. Юрейко

**ІСТОРИЧНІ ВИТОКИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ ОСНОВ
МЕДИЧНОГО СТРАХУВАННЯ В ГАЛИЧИНІ ДОВОЄННОГО ПЕРІОДУ***Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького,
м. Львів, Україна*

e-mail: youreiko@i.ua

Резюме: У статті проаналізовано австрійське та австро-угорське законодавство довоєнного періоду щодо запровадження медичного страхування в Галичині. З'ясовано, що першими нормативно-правовими актами австрійської влади у цьому напрямку були закони про добровільне медичне страхування для працівників гірничо-видобувних шахт та промислових підприємств. В кінці XIX ст. під впливом німецького досвіду у всіх краях Австро-Угорської імперії прийнято законодавство про обов'язкове медичне страхування від нещасних випадків та хвороб, яке стало основою для страхових відносин у Галичині.

Ключові слова: Австрія, Австро-Угорщина, Галичина, добровільне медичне страхування, обов'язкове медичне страхування, нормативно-правові акти.

Вступ. В умовах сучасного реформування системи охорони здоров'я (ОЗ) у політичних та наукових колах все частіше обговорюється питання можливості запровадження обов'язкового медичного страхування (ОМС) в Україні. Неодноразово зазначалося, що таким чином можна було б подолати фінансові труднощі у системі ОЗ і реалізувати право кожної людини на одержання гарантованих та якісних медичних послуг. За останні роки української незалежності було підготовлено понад десять законопроектів, якими визначалися правові засади здійснення медичного страхування (МС). Однак через їх невідповідність сучасним потребам й вимогам споживачів і надавачів медичної допомоги, вони остаточно не вирішили проблему МС в Україні. У зв'язку з цим зростає зацікавлення історичними витоками нормативно-правових засад МС на українських землях, зокрема в Галичині, яка в різні періоди перебувала під владою Австрії, Австро-Угорщини, Польщі. Законодавчі постанови австрійської влади про МС прискіпливо вивчали та пояснювали з позицій свого часу правники кінця XIX – початку XX ст. *Dubanowicz E.*¹⁵, *Małaczyński A.*¹⁸, *Turzański A.*¹⁹ У сучасній історіографії окремі аспекти нормативно-правових засад МС на західноукраїнських теренах у своїх працях подали український дослідник *Рудень В.В.*^{12,13} та польський вчений *Broński K.*¹⁴, однак вони не відтворюють цілісної картини законодавчої бази МС в Галичині довоєнного періоду.

Таким чином наявність історичних джерел, що засвідчують запровадження МС в Галичині ще у XIX ст., та недостатнє, на нашу думку, вивчення цього питання у сучасній, передусім українській, науковій літературі визначило актуальність написання цієї статті.

Мета дослідження – на основі аналізу австрійського та австро-угорського законодавства та інших доступних історичних джерел ретроспективно простежити історію нормативно-правових засад МС, які стали основою для формування страхових відносин у Галичині.

Матеріали та методи дослідження. Проведено аналіз австрійського та австро-угорського законодавства щодо запровадження МС в Галичині. При написанні статті використано історичний, ретроспективний, синтетичний, аналітичний та узагальнюючий методи дослідження.

Результати дослідження та їх обговорення. Проблема необхідності соціального забезпечення населення назріла в Галичині ще в період середньовічної епохи. Внаслідок значної скупченості людей, незадовільних умов проживання, травм та нещасних випадків збільшувалась захворюваність населення, що вимагало непомірних витрат на лікування^{12,c.7}. Вже тоді ремісники, не сподіваючись на підтримку держави, віддавали частину своїх коштів як добровільну пожертву монастирським шпиталям в надії, що у випадку нездужання зможуть там одержати

безкоштовну медичну допомогу^{18,s.8}. З розвитком міст та заснуванням цехів поступово почало розвиватися цехове страхування. Спочатку воно ґрунтувалось на наданні взаємодопомоги без попереднього переліку страхових випадків та узгодженої виплати матеріальної допомоги. Згодом цехові корпорації почали укладати статути, якими запроваджувались регулярні внески, узгоджувались страхові випадки, конкретизувався розмір та способи виплат ремісникам. Цех допомагав своїм членам у випадку каліцтва, під час хвороби або неспроможності до трудової діяльності, оплачував витрати на похорон та зобов'язувався підтримувати сім'ю, що залишилася після смерті робітника¹⁰. Таким чином в Середньовіччі ремісники у період втрати працездатності могли розраховувати на допомогу монастирського притулку або цеху, до якого вони належали та наперед сплачували спеціальну встановлену плату.

Після входження Галичини до складу Австрії у зв'язку із секуляризацією монастирських маєтків і передачею їх світській владі, а також ліквідацією цехового примусу та впровадженням промислової свободи у XVIII ст. робітники втратили можливість церковної та цехової опіки. Натомість, згідно декрету Міністерства внутрішніх справ Австрійської імперії від 23 червня 1857 р. створювався громадський фонд опіки вбогими, з якого виділялись кошти на лікування бідних людей²⁰. Однак, оскільки в результаті промислового перевороту та бурхливого розвитку техніки різко збільшилась кількість травм та нещасних випадків через недотримання правил техніки безпеки та відсутність вміння працювати із новим машинним устаткуванням, цей фонд, на жаль, не міг забезпечити усіх потребуючих. Органи місцевого самоуправління, які відали добродійним фондом вбогих, відмовлялись оплачувати видатки з приводу хвороби, каліцтва та смерті, які сталися на підприємстві чи фабриці, а робітники, втративши працездатність, були змушені жебракувати^{23,s.4}.

У зв'язку з цим, ще в середині XIX ст. робітники гірничо-видобувних шахт почали об'єднуватися у спілки та з власної ініціативи засновувати братські каси, які за умови сплати добровільних внесків гарантували їм матеріальну та медичну допомогу у випадку втрати працездатності. Перші братські каси, які забезпечували шахтарів у випадку нездужання та сплачували матеріальну допомогу його родичам після їх смерті, виникли в Австрійській імперії у 1854 р.¹⁴ Підставою для їх діяльності стало положення патенту

австрійського імператора Франца Йосифа I від 23 травня 1854 р. («Гірничого закону»), який запроваджував добровільне створення братських кас при гірничо-видобувних шахтах²¹. Ще одним нормативно-правовим документом, який регламентував добровільне медичне страхування (ДМС) в Австрії загалом, і в Галичині зокрема, був патент від 20 грудня 1859 р. («Промисловий закон»), 85-ий параграф якого дозволяв утворення кас хворих на промислових підприємствах²². Однак він не містив умов юридичної відповідальності за порушення страхових відносин. З часом виявилось, що рентабельність ДМС не виправдала себе: страхові внески були нерегулярними та незначними, лікування хвороб і травм – затратним, а через відсутність офіційних правових документів щодо здійснення МС на підприємствах було важко досягти юридичної відповідальності за порушення страхових зобов'язань.

Після створення дуалістичної Австро-Угорської держави (1867 р.) розпочалося реформування в галузі ОЗ. З метою подолання проблем соціального забезпечення населення австро-угорський уряд вирішив зобов'язати працедавців оплачувати витрати, пов'язані із лікуванням хвороб і травм робітників. Одним із нормативно-правових документів у цьому напрямку був Закон від 5 березня 1869 р., який дозволяв працівникам залізничних колій вимагати відшкодування від працедавця після доведення у суді випадку каліцтва або смерті під час руху поїзда¹⁶. Однак, залізничники, як і більшість робітників інших галузей, не завжди могли оплатити дорогий судовий процес. Тому зазвичай вони не скаржилися та задовольнялися квотою, виплаченою з ласки працедавця або користувалися громадською добродійністю із фонду вбогих^{23,s.4}.

Визначальний вплив на вирішення проблем соціального забезпечення населення в Австро-Угорській імперії мало запровадження ОМС у Німеччині. Під впливом зростання робітничого руху, викликаного зубожінням населення, масовими захворюваннями, інвалідністю та смертністю на промислових підприємствах за ініціативою уряду німецького канцлера *Отто фон Бісмарка* було прийнято: Закон про страхування робітників на випадок хвороби (1883 р.), Закон про страхування від нещасних випадків (1884 р.) та Закон про страхування по інвалідності та старості (1889 р.). На їх основі в державі вводилося ОМС. Витрати на медичну допомогу постраждалим на виробництві робітникам покривалися за рахунок обов'язкових страхових внесків найма-

них працівників, роботодавців та фінансування із державного бюджету^{13,с.33}.

Німецьке законодавство про ОМС стало зразком для австро-угорського уряду. Першим кроком у цьому напрямку були зміни та доповнення до Промислового закону від 20 грудня 1859 р., оформлені у вигляді Закону від 5 березня 1885 р. Власники промислових підприємств зобов'язувалися створювати у своїх закладах каси хворих та залучити до них усіх своїх працівників^{1,с.45}.

У 1886 р. австро-угорський уряд вніс на розгляд Державної Думи законопроект про страхування робітників різних галузей виробництва від нещасних випадків. Після тривалого обговорення 28 грудня 1887 р. був прийнятий Закон про страхування робітників від нещасних випадків. Згідно його положень страхуванню підлягали робітники та урядовці, яким загрожував нещасний випадок під час виконання службових обов'язків, за винятком працівників сільського та лісового господарства. За умови регулярної сплати страхових внесків у випадку каліцтва чи тілесних ушкоджень на підприємстві, робітник одержував матеріальну допомогу в розмірі 60% середньої річної заробітної плати. Після смерті робітника вдові виплачували 20%, а його дітям – 15% зарплати. Матеріальна допомога на похорон становила 25 золотих корон. З організаційною метою створювався Центральний заклад страхування у Відні та місцеві заклади страхування від нещасних випадків у кожному коронному краї Австро-Угорської імперії. Керівними органами закладу були: уряд, адміністративний відділ та полюбовний суд. Третину страхових урядовців призначало Міністерство внутрішніх справ, а решту обирались серед застрахованих².

Розпорядженням Міністерства внутрішніх справ від 22 січня 1889 р. про виділення округів та призначення служби закладів страхування робітників від нещасних випадків, передбачене Законом від 28 грудня 1887 р., у Львові було створено Заклад страхування від нещасних випадків для Галичини та Буковини^{23,с.1}.

Одним із найважливіших нормативно-правових документів, який регламентував ОМС у всіх краях Австро-Угорщини, в т. ч. Галичині, був Закон про страхування у випадку хвороби, прийнятий 30 березня 1888 р.³ Згідно його положень ОМС на випадок хвороби підлягали ті ж робітники, що й страхуванню від нещасних випадків. З цією метою у всій державі створювалась мережа кас хворих, які займалися збором страхових внесків (щомісячний внесок застрахованих становив серед-

ній денний заробіток робітника) та гарантували робітникам у випадку хвороби матеріальну поміч у розмірі 60% від заробітної плати, безкоштовну медичну допомогу та лікарські засоби упродовж 20-ти тижнів¹⁹. Законом від 4 квітня 1889 р. крайові політичні органи влади одержали право у випадку необхідності продовжувати виплату хворим застрахованим робітникам після 20-го тижня втрати працездатності⁴.

Виконання законів було покладено на Міністерство внутрішніх справ, при якому створювалась Прибічна рада страхування як радчий орган для вирішення дискусійних питань зі страхування від нещасних випадків та у випадку хвороби. До її компетенції входило висловлення думки щодо створення округних закладів страхування, використання резервних фондів, затвердження статутів страхових осередків та ін.¹¹

Законом від 28 липня 1889 р. було врегульовано діяльність братських кас, які діяли при гірничо-видобувних шахтах на добровільних засадах ще з середини XIX ст. Згідно австро-угорського законодавства ОМС від нещасних випадків та хвороби підлягали усі робітники, задіяні у гірничій промисловості. У зв'язку з цим уже діючі братські каси були перетворені на осередки ОМС, а при шахтах, де їх не було, створювалися нові братські каси хворих⁵. Особливості їх діяльності згодом уточнювалися іншими нормативно-правовими документами. Так, Законом від 17 січня 1890 р. при братських касах хворих було запроваджено полюбовний суд для вирішення суперечок із застрахованими гірничими робітниками⁶. Закон від 30 грудня 1891 р. обумовлював специфіку написання та затвердження статуту братських кас хворих⁷. Законом від 17 вересня 1892 р. встановлювались розміри виплати страхових зобов'язань робітникам гірничої промисловості⁸.

З метою залучення більшої кількості населення до МС було прийнято Закон від 20 липня 1894 р., який значно розширив категорії робітників, що підлягали ОМС від нещасних випадків. Воно поширювалось на транспортні підприємства, пожежну службу, склади, театри та ін. Дозволялось також ДМС підприємств, які не підлягали страховому обов'язку, а також осіб, котрі не мали постійного місця праці⁹.

Найбільш дискусійним виявився законопроект австро-угорського уряду про страхування на випадок повної втрати працездатності (інвалідності) та досягнення пенсійного віку (у випадку старості), поданий на розгляд Державної Думи в червні 1907 р. Він мав на

меті об'єднати всі попередні види страхування та вносив деякі корективи у страхове законодавство. Згідно його положень страхуванню у випадку хвороби, тимчасової і повної втрати працездатності та старості підлягали всі працюючі особи, в тому числі робітники сільського та лісового господарства, що проживали на території Австро-Угорської держави, за винятком осіб, які заробляли більше 2.400 корон в рік або 200 корон щомісяця. Встановлювалась нова система страхових внесків та відшкодувань відповідно до категорій заробітку застрахованих. У разі смерті робітника відшкодування родині не виплачувалося. Для вирішення страхових суперечок запроваджено арбітражний суд другої інстанції у Відні^{15,s.7}.

При повній втраті працездатності та старості розмір відшкодування становив 90 корон щорічно. Право одержання відшкодувань у випадку старості мали всі особи після досягнення 65-річного віку. Фінансовим органом нового виду страхування мала стати Центральна каса інвалідів у Відні та крайові і повітові бюро цієї каси, створені у місцевих центрах держави для прийому страхових внесків. При цьому уже існуючі каси хворих і заклади страхування робітників від нещасних випадків мали надавати матеріальну та медичну допомогу всім застрахованим^{23,s.8}.

Цей проект став темою дискусій у парламентській комісії та не був прийнятий у 1908 р., а в 1911 р. внесений повторно і з незначними змінами ухвалений парламентом для всіх країв Австро-Угорської імперії, за винятком Галичини та Буковини. Парламентська комісія визнала за необхідне видати окрему постанову для Галичини та Буковини у питанні страхування на випадок старості та інвалідності. За ініціативою голови парламентської комісії з питання соціального страхування професора *J. Vuzka* було вирішено провести анкетування серед галицьких та буковинських членів комісії, зацікавлених у цій справі. Зміст анкети складався із питань про запровадження в Галичині обов'язкового страхування у випадку старості та

інвалідності усіх осіб чи лише тих, хто застрахований на випадок каліцтва та хвороби, про створення Закладу інвалідів у Львові, заснування повітових бюро для соціального страхування та про потреби краю, на які доречно витратити кошти резервних фондів. 1 грудня 1912 р. протокол анкетування парламентських послів від Галичини і Буковини було подано Президії парламентської комісії. Після тривалих дискусій 15 грудня було прийнято рішення про те, що в Галичині та Буковині страхуванню у випадку старості та інвалідності підлягають тільки ті особи, які застраховані на випадок хвороби та каліцтва. З метою уникнення децентралізації узгоджено не створювати Заклад інвалідів у Львові, а страхування у випадку старості та інвалідності доручити Закладу страхування від нещасних випадків для Галичини та Буковини. Повітові бюро могли бути у складі кас хворих, перебуваючи під контролем спеціально створених органів для соціального забезпечення при крайовій політичній владі. Кошти, вилучені у процесі страхування, мали виділятися на утримання притулків, санаторіїв та шпиталів^{23,s.11}.

Питання страхування у випадку старості та інвалідності обговорювалось також у Галицькому крайовому сеймі, однак так і не вступило в дію на території Галичини та Буковини. Таким чином у довоєнний період в Галичині існувало два види МС: обов'язкове та добровільне. ОМС поширювалось на всіх працюючих робітників, передбачало обов'язкову сплату страхових внесків та систему виплати відшкодувань. ДМС надавалось страховими закладами тим особам, які добровільно сплачували страхові внески з метою одержання гарантованої медичної та матеріальної допомоги у випадку тимчасової чи постійної втрати працездатності^{15,s.5}.

Отже, на основі проведеного дослідження встановлено, що проблема соціального забезпечення існувала в Галичині ще з часів середньовічної епохи, а в XIX ст. була вирішена австро-угорським урядом завдяки запровадженню МС.

Висновки:

1. У результаті аналізу історичних джерел з'ясовано, що медичне страхування в Галичині було запроваджене ще в середині XIX ст. та регламентувалось австрійським та австро-угорським законодавством.
2. Першими нормативно-правовими актами австрійської влади у цьому напрямку стали закони про добровільне медичне стра-

- хування для працівників гірничо-видобувних шахт та промислових підприємств.
3. Через низьку рентабельність добровільного медичного страхування під впливом німецького досвіду в кінці XIX ст. у всіх краях Австро-Угорської імперії було прийнято низку законів про обов'язкове медич-

не страхування, які стали основою для розвитку страхових відносин в Галичині.

4. У довоєнний період на наших теренах діяло добровільне та обов'язкове медичне страхування від нещасних випадків та хвороби, яке надавалось мережею закла-

дів страхування від нещасних випадків та кас хворих.

5. Запровадження медичного страхування у Галичині ще в довоєнний період дає можливість застосувати тогочасний досвід у становленні та кристалізації медичного страхування в незалежній Україні.

Література:

1. Законъ зъ дня 8 Марта 1885, дотычно перемены и дополненіи промисловаго порядка // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1888. – Ч. VIII. – № 22. – С. 35-51.
2. Законъ зъ дня 28 грудня 1887, дотычно обезпеченья работниковъ въ несчастью // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1888. – Ч. I. – № 1. – С. 1-14.
3. Законъ зъ дня 30 марта 1888, дотычно обезпеченя работниковъ въ хоробъ // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1888. – Ч. X. – № 33. – С. 57-72.
4. Законъ зъ дня 4 цвѣтня 1889, которымъ выдаются нѣкоторыи перемены закона зъ дня 30 марта 1888 дотычно обезпеченья работниковъ въ хоробъ // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1889. – Ч. XIV. – № 39. – С. 57-72.
5. Законъ зъ дня 28 липця 1889, дотычно управильненья отношения братскихъ лавъ, которые въ силу общаго горничаго закона суть учреждены або колись учреждити ся мають // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1889. – Ч. XLVII. – № 127. – С. 375-384.
6. Законъ зъ дня 17 съчня 1890, дотычно нѣкоторыхъ переменъ закона зъ дня 28 липця 1889, взглядомъ управильненья отношения братскихъ лавъ, которые въ силу общаго горничаго закона суть учреждены або колись учреждити ся мають // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1890. – Ч. VI. – № 14. – С. 27-28.
7. Законъ зъ дня 30 грудня 1891, которымъ выдаются дополнителннн установы къ закону зъ дня 28 липця 1889, дотычно управильненья отношения братскихъ лавъ, которые въ силу общаго горничаго закона суть учреждены або колись учреждити ся мають // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1892. – Ч. I. – № 3. – С. 2-3.
8. Законъ зъ дня 17 вересня 1892, которымъ переменяются некоторыи установы законовъ зъ дня 28 липця 1889 и зъ дня 30 грудня 1891 дотычно управильненья отношения братскихъ лавъ, которые въ силу общаго горничаго закона суть учреждены або колись учреждити ся мають // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1892. – Ч. LIX. – № 178. – С. 739-742.
9. Законъ зъ дня 20 липця 1894, дотычно розширенья обезпеченья въ несчастью // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1894. – Ч. LX. – № 168. – С. 469-472.
10. *Микитюк В.О.* Становлення та організація страхування в Античності та Середньовіччя / *В.О. Микитюк* // Вісник Харківського університету внутрішніх справ. [Електронний ресурс]. – 2009. – №4. – Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/vkhn_uvsv/2009_47/478.pdf
11. Розпорядження министра дѣль внутреннихъ въ порозумнью съ министромъ торговки и министрами для богочестія и просвѣщенія и для земледѣлія зъ дня 30 марта 1888 // Вѣстникъ законовъ державныхъ для королевствъ и краѣвъ въ Державной Думѣ заступленыхъ, 1888. – Ч. X. – № 34. – С. 73-74.
12. *Рудень В.В.* Проблема оплати медичної допомоги в історичній ретроспективі / *В.В. Рудень* // Народне здоров'я. – Львів, 2013. – № 3. – С. 6-7.
13. *Рудень В.* Страхова медицина і медичне страхування / *В. Рудень*. – Львів: Обласна книжкова друкарня, 1999. – 56 с.
14. *Broński K.* Rozwój systemu ubezpieczeń społecznych w Galicji w XIX wieku / *K. Broński* // *Zeszyty Naukowe. Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie.* – 2010. – № 824. – S. 5-24.
15. *Dubanowicz E.* Nowy project ustawy o ubezpieczeniu społecznym / *E. Dubanowicz.* – Lwów, 1912. – 20 s.
16. Gesetz vom 5 März 1869 // *Reichs-Gesetz-Blatt für das Kaiserthum Österreich*, 10 März 1869. – № 27. – S. 109.
17. *Malinowski A.* Rys historyczny rozwoju instytucyj dobroczynnych i szpitali w Polsce / *A. Malinowski.* – Warszawa, 1887.
18. *Małaczyński A.* Ubezpieczenia robotników od wypadków / *A. Małaczyński* // *Dziennik Polski*, 1889. – №162. – s. 168.
19. *Turzański A.* Podręcznik do ustawy o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby / *A. Turzański.* – Lwów, 1904. – 698 s.
20. *Olpiński J.* Zbór ustaw i rozporządzeń zdrowotnych obowiązujących w Król. Galicji i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskim / *J. Olpiński.* – T. 3. – Tarnopol, 1880. – 378 s.
21. Patent vom 23 Maj 1854 // *Reichs-Gesetz-Blatt für das Kaiserthum Österreich*, 22 Juni 1854. – № 146. – S. 551-553.

22. Patent vom 20 December 1859 // Reichs-Gesetz-Blatt für das Kaiserthum Österreich, 27 December 1859. – № 227. – S. 619-621.

23. 1889-1914. Dwadzieścia pięć lat ubezpieczenia robotników od wypadków. – Lwów, 1917. – 154 s.

УДК 61:368.021.28]:34(091)

ИСТОРИЧЕСКИЕ ИСТОКИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВЫХ ОСНОВ МЕДИЦИНСКОГО СТРАХОВАНИЯ В ГАЛИЧИНЕ В ДОВОЕННЫЙ ПЕРИОД

О.В. Юрейко

Львовский национальный медицинский университет имени Данила Галицкого, г. Львов, Украина

Резюме: В статье проанализировано австрийское и австро-венгерское законодательство довоенного периода по внедрению медицинского страхования в Галичине. Выяснено, что первыми правовыми актами австрийских властей в этом направлении были законы о добровольном медицинском страховании работников горнодобывающих шахт и промышленных предприятий. В конце XIX в. под влиянием немецкого опыта во всех странах Австро-Венгерской империи принято законодательство об обязательном медицинском страховании от несчастных случаев и болезней, которое создало основу для страховых отношений в Галичине.

Ключевые слова: Австрия, Австро-Венгрия, Галичина, добровольное медицинское страхование, обязательное медицинское страхование, нормативно-правовые акты.

UDC 61:368.021.28]:34(091)

NORMATIVE-LEGAL FOUNDATIONS OF HEALTH INSURANCE IN GALYCHYNA DURING PRE-WAR PERIOD

O.V. Yureyko

Danylo Halysky Lviv National Medical University, Lviv, Ukraine

Summary: The article analyzes Austrian and Austro-Hungarian legislation on the introduction of health insurance in pre-war Galychna. The first legal standards in this direction were laws on voluntary health insurance for miners and industrialists. Austro-Hungarian authorities adopted legislation on compulsory health insurance in all regions of the Empire at the end of the 19-th century under the influence of German experience. These legal standards became the basis for the insurance relations in Galychna.

Keywords: Austria, Austro-Hungary, Galychna, voluntary health insurance, compulsory health insurance, legal standards.

Надійшла до редакції 06.04.2014 р.